Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 1

6. ledna 2013

Cena: 8 Kč

O osudech chrámu svatého Mikuláše a jeho zvonů

Chrám sv. Mikuláše byl postaven v letech 1732 – 1737 stavitelem Kiliánem Ignácem Dientzenhoferem. Vysvěcen byl v roce 1737 a do zrušení kláštera staroměstských benediktinů Josefem II. v roce 1785 sloužil k bohoslužebným účelům. Po prodeji klášterních budov v roce 1789 kostel získal pražský magistrát, který jej využíval k uložení obilí a jako sklad nábytku.

V letech 1788 a 1789 chrám sv. Mikuláše přišel o zvony, které byly přemístěny do jiných kostelů. Zvon z roku 1498, který byl ulit v dílně Bartoloměje v Praze na Novém Městě, měl průměr 116 cm, výšku 95 cm a hmotnost 24 centnýřů (1488 kg), byl přemístěn do zvonice u kostela Všech svatých v Hřešihlavech (okr. Rokycany), kde je dodnes. Zvon z roku 1516 od Jana Kasteláka měl průměr 75 cm a výšku 63 cm; byl přemístěn do Lahovic u Rokycan. Zvon z roku 1553 z dílny Brikcího v Praze na Novém Městě měl průměr 80 cm, výšku 68 cm a hmotnost 10 centnýřů (620 kg); byl přemístěn do kostela sv. Petra a Pavla v Dolanech (okr. Klatovy) a později do kostela sv. Jana Nepomuckého v Chříči (okr. Plzeň – sever). Pravděpodobně byl rekvírovaný v I. světové válce. Zvon z roku 1533, ulitý v dílně Bartoloměje v Praze na Novém Městě, průměr 80 cm a výška 70 cm, byl přemístěn do zvonice u kostela Všech svatých v Hřešihlavech (okr. Rokycany), kde je dodnes.

Až v roce 1865 byl kostel vyklizen a upraven na koncertní sál. Pražský magistrát chrám v roce 1871 pronajal pravoslavné církvi, která do věží nechala zavěsit celkem sedm zvonů po východním způsobu napevno k trámům a zvonilo se pouze pohybem srdce. Nápisy na zvonech byly v cyrilici. Všechny zvony byly vyrobeny roku 1871 Dimitrijem Nikolajevičem Samginem v Moskvě. Největší zvon měl průměr 173 cm, výšku 138 cm, výšku koruny 18 cm a hmotnost 2755,52 kg. Na zvonu byly reliéfy sv. Petra Metropolity, sv. Alexeje Metropolity, Nanebevzetí Panny Marie a dvě medaile, nad kterými byly nápisy: *Za manufakturní výstavu roku 1865, všeruská manufakturní výstava 1870.*

Ulit v závodě čestného měštana Dimitria Nikolajeviče Samgina v Moskvě.

Druhý zvon měl průměr 135 cm, výšku 101,5 cm, výšku koruny 17 cm, hmotnost 1345,20 kg a reliéf sv. Dvojctihodného Sergeje. Nápis na zvonu: *Pravoslavnému kostelu v Praze, dar od Moskvy roku 1871.*

Třetí zvon měl průměr 106 cm, výšku 84,5 cm, hmotnost 667,48 kg a reliéf Krista. Nápis na zvonu: *Pravoslavnému kostelu v Praze od Moskvy roku 1870.*

Čtvrtý zvon měl průměr 66,5 cm, výšku 51 cm a hmotnost 167,89 kg. Nápis na zvonu: *Ulit v závodě čestného měšťana Dimitrija Nikolajeviče Samgina v Moskvě.*

Pátý zvon měl průměr 51,5 cm a výšku 40,5 cm. Nápis na zvonu byl stejný jako u čtvrtého zvonu.

Šestý zvon měl průměr 39 cm, výšku 34 cm a hmotnost 41,76 kg. Nápis na zvonu byl stejný jako u čtvrtého a pátého zvonu.

Sedmý zvon měl průměr 30 cm a hmotnost asi 30 kg.

Všech sedm zvonů bylo rekvírováno za I. světové války v roce 1916 pro válečné účely. Téměř 100 let chrám sv. Mikuláše nemá zvony a ve věžích po nich zbyly pouze zvonové hlavy a trámy, na kterých byly zavěšeny. Chrám je před plánovanou opravou a je nanejvýš nutné, aby naše církev společně s pražským magistrátem hledali finanční zdroje na pořízení zvonu Karla Farského, zakladatele naší církve a replik zvonů, které byly v době I. světové války zcizeny. Sté výročí vzniku naší církve v roce 2020 bychom tak mohli důstojně oslavit v opraveném chrámu s novými zvony.

Jan Boček

Chvíle

Anna Kamieńska

Je ti dána jenom chvíle
vrhni se do její bezedné hloubky
kruž kolem ní jak ručička na hodinách
jak podle kružítka z ní ber míru

Pořád mluvíme, abychom nic neřekli
a chvíle zaskakuje naši krev bez zvěstování
buňky v těle si ji předávají jako bol

Odpočinutí věčné dej nám
v okamžení.

Přeložil: Emil J. Havlíček

K zákonu o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi

Dne 1. 1. 2013 vstupuje v účinnost zákon č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Tímto okamžikem nastává po 63 letech zásadní změna ve způsobu financování církví. Předmětem tohoto článku je stručné seznámení se základními principy a dopady nového zákona.

Cílem zákona je jednak zmírnit následky majetkových křivd způsobených církvím v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, dále zajistit financování církví nezávisle na státní moci a v neposlední řadě též přinést jistotu zejména obcím při nakládání s původně církevním majetkem a umožnění jejich rozvoje.

Církvím bude vydáván nemovitý majetek (doplňkově též inventář těchto nemovitostí) ve vlastnictví České republiky. Historický majetek církví v majetku obcí, krajů a třetích osob se nevydává. Stejně tak se nevydává majetek ve vojenských újezdech. Za nevydávaný majetek bude církvím vyplácena finanční náhrada.

Ruší se blokační paragraf v zákoně o půdě pro nakládání s původním církevním majetkem, se kterým tak zejména obce mohou volně disponovat.

* Církvím bude po dobu třiceti let vyplácena v ročních splátkách finanční náhrada za nevydávanou část odňatého majetku.

* Po dobu 17 let přechodného období bude církvím kromě náhrady vyplácen též příspěvek, který se bude postupně po dobu 17 let vždy o 5 % snižovat s tím, že první tři roky bude příspěvek zachován ve výši roku 2011.

* Součástí zákona jsou též základní principy smlouvy, která by měla být mezi státem a registrovanými církvemi ve lhůtě 9 měsíců od 1. 1. 2013 uzavřena tak, aby nebylo možné ze strany státu principy zákona v budoucnu jednostranně k tíži církví měnit.

Jako nejpalčivější otázka se vzhledem k běhu lhůt jeví vydávání nemovitostí. Od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 běží roční lhůta, kdy mohou oprávněné osoby požádat o vydání zabaveného majetku. Pokud nebude v tomto období o konkrétní nemovitosti požádáno, nárok na jejich vydání jednou pro vždy zaniká.

O nemovitost žádá vždy ten subjekt, kterému byla nemovitost odňata nebo právní nástupce původního subjektu.

Jménem náboženské obce může o vydání nemovitosti požádat též diecéze nebo celek církve.

Jako podklad pro podání žádosti bude sloužit především výpis z pozemkové knihy, kde bude jako vlastník uveden v předmětném období, tedy v době od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 oprávněný subjekt (náboženská obec, diecéze nebo celek církve) a současně k dnešnímu datu je jako vlastník vedena Česká republika.

Žadatel kromě výpisu doloží též právní titul (rozhodnutí, smlouvu…) na základě kterého byl církvi majetek odňat.

Církev československé husitská eviduje přehled nemovitostí, kterých by se měla restituce týkat. **Nicméně je vhodné a v zájmu každé náboženské obce, aby zejména náboženské obce prověřily veškeré dostupné doklady a informace od žijících pamětníků, zda i jim nebyl v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 odňat nemovitý majetek, který by byl v současné době v držení České republiky, o který by bylo možné požádat a jenž není ve zpracovaném přehledu uveden. Způsobů vyvlastnění nemovitostí státem byla celá řada a docházelo k nim z různých důvodů po celou dobu čtyřiceti dvou let, a proto je možné, že o některých převodech ani nemusí v dnešní době církev vědět.**

K vlastnímu podání žádosti bude poskytnuta maximální součinnost a vzorová podání tak, aby tento proces byl co možná nejhladší. Církve jsou osvobozeny od poplatků při pořizování kopií listin nutných k podání žádostí o vydání majetku. **Nyní je však třeba klást důraz především na to, aby nebyly některé nemovitosti, kterých se vydávání týká, opomenuty. Chyby v žádosti o vydání nemovitosti opravit lze, nepodání žádosti o vydání nikoli.**

Mgr. Jiří Oswald, advokát

Volíme hlavu státu

„Ježíš, ne Cézar!
T. G. Masaryk

Když se zamyslíme nad tím, jaké požadavky zaznívají okolo volby představitele státu, uvědomujeme si, že prezident svými mravními postoji může ovlivňovat klima ve společnosti. Hojně je zmiňován v těchto souvislostech boj s korupcí. Ten má konotaci s přikázáním „nepokradeš“. Korupčník, jak známo, se vysmívá spravedlnosti, pravdě, je sobecký, chamtivý, po žádoucím altruismu ani stopy. Zmocňuje se toho, co mu nepatří, překračuje limity. Krade důvěru lidí. Jde o zřetelné zlo, proti němuž je třeba bojovat a právě takové postoje očekáváme od vrcholných představitelů vlády. Hlava státu má mít pevný charakter, své přesvědčení, morální cítění, schopnost prožívat přesah. Očekáváme, že bude mít spoluzodpovědnost za nápravu věcí veřejných, obecných. Bude si přát pracovat na „národa roli dědičné.“ Prezident by měl být lidsky zralý člověk, správně se rozhodovat mezi dobrem a zlem na pozadí lidských vztahů. Vzpomeňme si na citát v úvodu, kde mravní požadavek na „vládce“ v geniální zkratce vystihl T. G. Masaryk. „Cézar“, představuje mocenský postoj, směřování k totalitě, Ježíš naopak symbolizuje demokracii, vztah k bližnímu, schopnost brát ho vážně, naslouchat mu. Projevuje spravedlnost, mírnost, nenásilnost.

Kandidáti se ve svých vystoupeních pro veřejnost zamýšleli nad prezidentským úkolem. Je důležité spolu s nimi si uvědomit, že hlava státu nezastupuje samu sebe, vlastní názory, ale reprezentuje svou zemi. Ovlivňuje renomé své vlasti, přispívá k její pověsti a důvěryhodnosti. Má usilovat o garanci práva, občanských svobod, slušnosti a profesionality, politické korektnosti. Je přitom nezbytné orientovat se ve světě politiky a mít srovnaný žebříček hodnot. Můžeme směle prohlásit, že prezidentem má být někdo, kdo je schopen, sókratovsky řečeno, „péče o duši“. Osobnost v této funkci by měla rozumět své době a jejímu směřování, mít smysl pro nadčasové hodnoty. Dbát o dialog a společenské prostředí, harmonizovat lidské vztahy, hledat prosociálnost a soulad. Je důležité umět pojmenovat činy a chápat kontexty.

Široká diskuse kolem volby prezidenta naznačuje, že ve skutečnosti nejsme občansky lhostejní. Chceme si ochraňovat své univerzální hodnoty, které by měly vyúsťovat do demokracie. Přála bych si, abychom vždy usilovali o rozvíjení etických a duchovních hodnot této země, nově a s pokorou i osvíceností artikulovali stále platné tradiční hodnoty. A také, aby se nám při takovýchto úvahách v duchu vybavila slova písně Marty Kubišové: „Ať mír dál zůstává s touto krajinou. Zloba, závist, zášť, strach a svár, ty ať pominou, ať už pominou...“

Olga Nytrová

V Boží škole 12

Pokračování z minulého čísla

„Ty, když se zavážeš Bohu slibem, splň jej bez meškání, neboť v hlupácích nemá Bůh zalíbení”

Kazatel 5,3

Kapitola X.
Káva

Vše začalo ještě v čase, kdy jsem působila v jedné samoobsluze jako vedoucí prodejny. Tehdy jsem již věřila a pilně navštěvovala místní sbor, kde jsem čerpala poučení i sílu nejen při Bohoslužbách, ale také při biblických hodinách.

Z provozních důvodů bylo nutné, aby mne jednou za čtrnáct dní zastoupila při odpolední směně moje zástupkyně. Tak se to stalo i onu středu. Nikdy jsme si navzájem nepředávaly dopolední tržbu. Peníze jsme prostě zkontrolovaly a převzaly od pokladních a uložily do trezorku ve zdi. Po biblické hodině jsem se již nikdy do prodejny nevracela. Vyúčtování od pokladních převzala a na známé místo ukládala moje zástupkyně Vlastička. Onu středu večer jsem dostala horečku a ve čtvrtek místo do prodejny jsem musela k lékaři. Do krámu jsem se vrátila až v pondělí a našla jsem tam velice nešťastnou Vlastu. Řekla mi zoufale. „Paní vedoucí, chybí dopolední tržba ze středy, ale věřte mi, že já jsem ty peníze nevzala.” Snažila jsem se ji uklidnit, že něco podobného by mne ani nenapadlo. A také já že jsem si onu finanční hotovost nepůjčila. Nerozuměla jsem, proč ke ztrátě došlo, a nedovedla jsem si představit, kam asi se tržba mohla podít. Na otázku, co budu dělat, jsem odpověděla, že se jdu do kanceláře modlit. Během proseb o pomoc, asi po půl hodině, se Pán ozval. Rada, kterou jsem od něho obdržela, byla překvapivá: „Jděte se podívat do pytlů na rampě, tam peníze najdete.”

Pro ujasnění situace musím podat náležité vysvětlení:

1) Při modlitbě jsem Pánu dala slib, že pomůže-li mi, přestanu pít černou kávu. Vypila jsem jí obvykle 5-6 šálků denně a měla jsem ji ve veliké oblibě.

2) Rampa byla volně přístupná z průjezdu. Vrata z ní ústila do skladu. Tudy se skládalo všechno dodané zboží.

Rampa byla prostorná, a proto jsme ji využívali i ke skladování pytlů se sběrem starého papíru. Pytle si podle potřeby brali chlapci z nedaleké školy, většinou koncem týdne. Nyní mohu pokračovat. Boží pokyn se mi zdál neuvěřitelný. Jak by se mohly peníze dostat z kancelářského trezoru do pytle se sběrem jsem si nedovedla představit. Znovu jsem se modlila a prosila, aby mi Pán ukázal, jak to vlastně se středeční tržbou bylo. Po nedlouhé chvíli mi Pán dal rozpomenout si, že jsem polední vyúčtování pokladny v sáčku položila na stůl, právě když přišel skladník s dodavateli. Oni rozložili na stole dodací listy, pytlík s penězi se ocitl na okraji stolu. Co bylo dál, to nevím, domnívám se, že pak zřejmě sklouzl do odpadkového košíku a odtud jej spolu s ostatními papíry uklizečka vysypala do pytle se sběrem.

Vyšla jsem z kanceláře, vše pověděla Vlastě a obě jsme spěchaly zvědavě přes prodejnu a velký sklad na rampu. Hned první pytel, který jsme otevřely, obsahoval náš ztracený poklad. Od tohoto okamžiku jsem přestala pít kávu a všichni v prodejně věděli proč. Moje zástupkyně pilně dohlížela, zda svůj slib plním. Asi po půl roce se objevily v samoobsluze rozličné těžkosti. Byla jsem velice rozrušená a jednoho dne jsem prostě nevydržela a uvařila si kávu. Přišla Vlastička, a jakmile spatřila hrneček s voňavým obsahem, lítostivě řekla: „Ale paní vedoucí, vždyť jste dala slib Pánu Ježíši!"

Její napomenutí mi nebylo příjemné, snažila jsem se jí vysvětlit, že to je jenom nyní, když mám starosti. Byla jsem z celé situace dost mrzutá, protože starosti se den ze dne množily a Bůh mne nepřestal znepokojovat prostřednictvím jejích výčitek. Trápilo mne to, protože jsem ve skutečnosti přestat v holdování oblíbeného moku neuměla. Pak se to stalo!!! Byl den výplat. Od doručovatele jsem převzala peníze a začala příslušné částky ihned po jeho odchodu vkládat do sáčků, spolu s výplatní páskou, pro jednotlivé zaměstnance. Zbývaly ještě dva doklady, ale mně se nedostávalo peněz. Neuměla jsem pochopit, jak se to mohlo stát. Vždyť jsem přece od listonoše obnos přepočítala! A nyní na mne nezbylo nic. Protože jsem peníze hned předávala, musela jsem své podřízené poprosit, aby si částky znovu přepočetli, řekla jsem jim i proč.

Měli mne rádi a navrhli mi, že se na zálohu pro mne složí. Jednalo se pouze o 1500,- Kč, ale to v té době byla dosti značná částka. Nemohla jsem jejich nabídku přijmout, to nebylo řešení. Zavolala jsem na poštu: „Nezbyla ta postrádaná položka omylem ve vaší brašně?” Doručovatel mne břitce a rázně odmítl. Nic mu nezůstalo a prý jen abych si vzpomněla, že jsem přece bankovky přepočítávala! To byla pravda. Zklamaně jsem zavěsila. Co budu dělat? Bezradná jsem zůstala jen chvilku, protože se mi spojilo mé nepolepšitelné pochutnávání na milované černé tekutině spolu s výčitkami Vlastičky a daným slibem. Náhle jsem přesně věděla, oč jde:1. **Pán se hněvá. 2. Ztráta je trest**.

Toto poznání mne vedlo k okamžitému vyznání mých provinění Bohu, přiznávala jsem svoji nestálost v slovu a úpěnlivě jsem jej prosila o odpuštění. Potom jsem se odvážila dát Pánu nový slib: “Pomůžeš-li mi, opravdu se kávy ani nedotknu.” Jen jsem dokončila modlitbu, přišel nápad: „Zavolej opět na poštu!” Zprvu jsem odmítla. Přece jsem s doručovatelem již hovořila. Jenže pak jsem si řekla, když se ten nápad dostavil až po modlitbě, musím se pokusit. Velmi opatrně a nesměle jsem položila stejnou otázku jako prve: „Nezbylo vám, prosím, oněch 1500 Kč?”

Marie Černegová

Pokračování příště

Z kazatelského plánu

Zjevení Páně

Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva.

Žalm 72,1–2

První čtení: Izajáš 60,1–6

Tužby:
2. Aby i naše kroky po celý život Boží hvězda řídila, modleme se k Hospodinu.
3. Aby světlo Kristovo nás k pravé lásce povznášelo, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Bože všemohoucí, tvá hvězda přivedla mudrce z Východu, aby se poklonili tvému Synu. Veď i nás, abychom jednou hleděli na jeho tvář! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 3,1–12
Evangelium: Matouš 2,1–12
Verš k obětování: Žalm 104,1
Verš k požehnání: Matouš 2,2

Modlitba k požehnání:
Bože všemohoucí, jako jsi mudrce z Východu přivedl ke světlu, i nás osviť svou pravdou, abychom oslavovali a následovali Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 74, 102, 142, 288

Nad Písmem

Světlo už svítí...

Slavíme zjevení Páně a podle prastaré tradice čteme o této slavnosti z 60. kapitoly Izajáše proroka. „*Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo! Vzešla nad tebou Hospodinova sláva...*“

Kdo to má vlastně povstat a rozjasnit se? Jeruzalém jako ztělesnění Božího lidu. Církev. Opuštěná, nejistá a „ztracená“ ve světě. A s ní každý, kdo se tak cítí. Proč? Co se stalo? „Vyšlo ti světlo.“ Zasvítil na tebe Bůh. Ano, na tebe. Celý svět tone ve tmách, ale ty jsi ve světle! A tvé světlo uvidí všichni. Pohané. Nevěřící. Všechny národy. Všichni bez rozdílu. Přátelé i nepřátelé. Vzdělanci i barbaři. Všichni bez rozdílu. Přijdou k tobě. Za tvým světlem. Vlastně za Hospodinovým světlem. Staneš se centrem pozornosti. Přijdou mnozí a (div se!) budou zvěstovat Hospodinovu chválu.

Bůh vyjde ze svého mlčení a skrytosti a dá se poznat židům i pohanům. V tobě, Boží lide, dá se poznat všem. Na tobě, církvi, naplní a vyjeví svůj tajemný záměr, podle něhož „*pohané jsou spoludědicové, část společného těla a mají podíl na zaslíbeních evangelia...*” (Ef 3,6).

Tak to je epifánie – slavnost světla a pohanů a taky radosti ze spásy pro všechny. Zasvítilo nám světlo Hospodinovo. V bohočlověku Kristu Ježíši. Pravé světlo, osvěcující každého člověka. V něm je život lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila (J 1,4-5).

Možná sedíme pohrouženi do tmy svých starostí a problémů, do svých nenaplněných představ, očekávání a zklamání, ale Boží slovo nás chce postavit a rozzářit. Ta síla a to světlo nebude z nás, nýbrž z Krista. On je vprostřed nás. Tak to přijímáme a vyznáváme. Je vprostřed nás jako světlo uprostřed svého lidu a z něj svítí do světa.

Máme spoustu důvodů ke starostem, ale mnohem víc důvodů zvednout se, ožít, radovat se a doufat v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Tak radostnou a nadějeplnou slavnost epifánie všem!

Petr Šandera

Pane Ježíši Kriste, vnitřní světlo,
přicházíš k nám a zůstáváš s námi.
Naplň nás svým světlem a radostí.
Přiváděj nás k sobě,
nás a taky lidi kolem nás.
Vždyť ty miluješ a chceš zachránit každého.
Amen.

I štěstí je nevyhnutelné...

Paul Rusesabagina: Obyčejný muž
Svědectví o masakru zpodobněném ve filmu Hotel Rwanda. (Brno 2007)

Když jsem knihu doporučovala známým, stavěli se k ní zprvu odmítavě: Děkuji, nechci, stačí mi, co je kolem vražd, bezpráví a násilí, o další horory nestojím! Kdo se však nechal přesvědčit, byl překvapen, povzbuzen a poučen, protože autor po vší prožité hrůze dochází k optimistickému závěru, že „lidské bytosti jsou předurčeny k rozumné existenci a rozum se vždy prosadí.“ Je to skoro neuvěřitelné.

Možná si někteří pamětníci vzpomenou na události roku 1994 v africké Rwandě, ačkoliv naše sdělovací prostředky se o nich zmiňovaly spíše jen okrajově. Co je nám nakonec do nepochopitelného válčení domorodců mezi sebou v nějaké vzdálené exotické zemi? Co se tenkrát vlastně přihodilo? Za sto dní bylo zabito, rozsekáno mačetami 800 000 lidí – dětí, žen a mužů, celých rodin. Nebyl to největší masakr v dějinách lidstva, ale jedno smutné prvenství měl - byl nejrychlejší: statisticky vzato představoval víc než 5 mrtvých za minutu.

Autor knihy byl ředitelem luxusního hotelu v hlavním městě a neuvěřitelným způsobem zachránil 1 268 lidí uprostřed šíleného běsnění a vraždění. Sám sebe nazývá jen obyčejným mužem, který – opět statisticky vzato – zachránil jen „čtyřhodinovou dávku mrtvých“. Přestože popisuje strašné věci, kterých byl svědkem a které sám prožil, jeho kniha není krvavým hororem ani záštiplným voláním po pomstě, je poučením a – kupodivu – povzbuzením pro všechny, kdo si zoufají nad beznadějností tohoto světa.

Dovídáme se, jak narůstalo podhoubí nevraživosti hutuské většiny proti tutsiovské menšině a jak bylo syceno propagandou ve všudypřítomném rádiu a jak se sestřelení letadla s prezidentem Juvenalem Habyarimanou 6. července 1994 stalo roznětkou masového vraždění, kdy hodný soused, spořádaný otec rodiny a slušný člověk, najednou pobíhal po městě se zkrvavenou mačetou, rádio chrlilo adresy, kde se ještě schovávají další tutsijští „švábi“, aby tam nasměrovalo hordy krvelačných zabijáků.

V takové atmosféře schovával Rusesabagina ve svém hotelu 1 268 uprchlíků včetně své rodiny, i když on sám měl v občanském průkaze tu „správnou“ etnickou příslušnost. Hordy však vraždily i umírněné Hutuy, kteří Tutsiům pomáhali, nebo je odmítali zabíjet. Jeho jedinou zbraní byla slova; slova, která jsou nejničivější zbraní v lidském arsenálu, ale také – jako v jeho případě – mocným nástrojem života. Sám o tom píše: *„1 268 lidí z mého hotelu zachránila právě jen slova. Nebyl to alkohol ani peníze; nebyla to OSN. Jen obyčejná slova namířená proti tmě... Během genocidy jsem je používal neustále, mnoha různými způsoby: prosil jsem, vyhrožoval, přemlouval, lichotil, vyjednával. Mluvil jsem úlisně a vyhýbavě, přesně tak, jak bylo v dané chvíli třeba. Přátelsky jsem hovořil s lidmi, kteří si zasloužili jen hluboké opovržení. Do kufrů jejich vozů jsem nakládal celé kartony šampaňského. Hanebně jsem jim lichotil. Říkal jsem vše, co jsem považoval za potřebné, jen abych uchránil před smrtí ty, kdo se skrývali v hotelu. Nesnažil jsem se prosadit nějaký vznešený cíl, nešlo mi o ideologii, vše směřovalo k této velmi prosté věci. Slova mne spojovala s normálním světem, s životem, jaký by měl být.“*

Ani jeden člověk z jeho hotelu nepřišel o život, ačkoliv nejednou přišli vojáci s hordami hrdlořezů s cílem zlikvidovat tuto poslední oázu života.

S odstupem 10 let, kdy sepsal své vzpomínky, se snaží analyzovat tehdejší události. Proč? Proč k tomu došlo? A jak je možné, že odolal a všichni přežili? Jeho argumenty nám vůbec nemusejí nepřipadat jako z exotického konce světa, který se nás ani v nejmenším netýká… Velkou roli hrála rozhlasová stanice vysílající hanebný rasový humor, který čím dál víc připadal jako příkazy k vraždě. Uplatňování síly slova v masových sdělovacích prostředcích, praní mozků. Píše: *„Měli jsme špatné vedení, které se staralo daleko více o vlastní přežití než o potřeby lidí. Byla tu dlouhá tradice beztrestnosti v oblasti majetkových deliktů, což v praxi znamenalo, že lidem procházely i naprosto zjevné krádeže a zcela běžná byla také pracovní diskriminace... genocidy jsou výplodem mozků nejistých vládců toužících po větší moci. Vlády na ně své obyvatele připravují postupně. A každá genocida spoléhá na relativně úzkou skupinku mocných, kteří povzbuzují běžné pouliční zabijáky.“* Není to jev, který by se vyskytoval pouze v Africe jak se mnozí domnívají – žádná civilizace proti němu neposkytuje dostatečnou ochranu.

Rusasabagina se svěřil, že ho k smrti děsí, když jeho krajané přestanou mluvit. *„Jestliže Rwanďan začne o něčem dumat, nikdy nevíte, kam ve svém uvažování míří. Když jsem byl ředitelem hotelu, jednou z mých hlavních priorit bylo mluvit s každým, kdo se u nás ubytoval nebo třeba přišel jen posedět u sklenky alkoholu…tak jsem byl neustále informován o všem, co se dělo v mé zemi i o tom, co kvasilo pod povrchem.* ***Pokud se budete stranit špatných lidí, nikdy se nedozvíte, jak uvažují.“*** To je moudré a zároveň velmi nesnadné „přikázání“. Kolikrát nám setkání s nepříjemným člověkem natolik zkazí náladu a vysaje z nás energii na celý den, že se jim snažíme příště vyhnout.

Zůstanou-li všechna okna v opuštěné továrně zasklená, nikdo si nedovolí hodit do nich kámen. Stačí ale, aby se jedno rozbilo a nikdo ho neopravil, zbytek rychle podlehne vandalům, protože lidé získají dojem, že na oknech nikomu nezáleží. **Pocit společenského nepořádku s sebou nese další rozvrat.** I to je slovo k zamyšlení.

Autor svědectví dnes žije v Belgii a stále se vyrovnává s tím, co prožil. Navzdory tomu, že jsme uprostřed Evropy neprožili za posledních 60 let tolik hrůzy, je to on, kdo nás naplňuje nadějí, že *„v delší perspektivě se svět pokaždé vrátí na správnou cestu. Skvěle to napsal francouzský filosof Albert Camus:* ***I štěstí je nevyhnutelné.“***

Vzpomíná i na anonymní hrdiny, kteří se statečně postavili iracionálnímu řádění vírou v dočasnost tohoto třeštění, kteří neztratili víru v to, že svět je v zásadě slušné místo, přestože se ho právě zmocnilo kolektivní šílenství. **Laskavost není iluze a násilí není řádem světa**, říká teolog C. S. Lewis. Kolektivní vraždění není „pravý“ úděl lidstva, je to jen patologický stav civilizace vyvolávaný lidmi chorobně toužícími po stále větší moci.

Myšlenka, která by se mohla tesat do kamene: **Nejmocnější zbraní každého jednotlivce je zarputilá víra ve všeobecnou slušnost. Je to prostá věc, ale nijak nesouvisí s naivitou. Ve skutečnosti je to ten nejmoudřejší postoj. Nejlepší způsob, jak sabotovat zlo.**

Závěr knihy je optimistický: *„Pamatuji si na věty z Bible, které jsem četl v mládí: Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Náš čas zde na zemi je krátký a máme jen nepatrnou naději, že něco změníme. Já se dostal přímo mezi mlýnské kameny historie a s pomocí své chabé obrany, kterou jsem měl k dispozici, jsem dokázal vydržet 76 dnů. Jestli jsem dokázal hodně dát, pak to bylo jen proto, že jsem během života získal řadu užitečných věcí. Byl jsem hotelový ředitel připravený sjednávat smlouvy a poskytovat přístřeší těm, kdo ho potřebovali. Moje práce se dokonce ani uprostřed ohnivé záplavy nikdy nezměnila.*

Nehledě na to, kde příště propukne zabíjení a lidé se odcizí svým sousedům a sami sobě, doufám, že se vždy najdou obyčejní muži, kteří řeknou své klidné ne a otevřou pokoje v poschodí.“

Ladislava Svobodová

Zahájenie adventu v náboženskej obci Košice

Tohtoročný advent naša náboženská obec začala 1. decembra ekumenickým Adventným večerom Božieho Slova a hudby v rímskokatolíckom kostole sv. Margity v Margecanoch.

Tešíme sa z tejto krásnej myšlienky, ktorá s stala činom ekumenického stretávania kresťanov z rôznych cirkevných tradícií na začiatku adventného obdobia. Vďaka Božej milosti a požehnaniu našich túžob a úsilia, sa toto stalo skutočnosťou prvý krát už pred siedmymi rokmi, a úspešne to pokračuje každý rok. Iniciátorom bola a každý rok je naša náboženská obec, ktorá oslovuje a zvoláva kresťanov k ekumenickému spoločenstvu, v ktorom nám všetkým rovnako znie Božie slovo, cirkevná hudba a kde nás spája spoločná modlitba „Otče náš“ a znak pokoja i spoločne zaspievaná pieseň z JKS: „Príde Kristus“.

Tešíme sa z každoročnej početnej účasti kresťanov z rôznych cirkví, za čím vidíme veľkú Božiu milosť a to, že ekuména začína a buduje sa „zdola“ od ľudí. Ďakujeme predovšetkým Hospodinovi za Jeho požehnanie a veľkú milosť, lebo: „Nie nám, ó Hospodine, nie nám, lež menu svojmu daj česť pre svoju milosť a vernosť.“(Ž 115,1) Poďakovať sa patrí aj nášmu br. jáhnovi Mgr. Bohumilovi Kamanovi, ktorý nesie na svojich pleciach organizáciu a prípravu adventného večera, ďalej MUDr. Dagmar Takácsovej, predsedníčke Českého spolku v Košiciach, ako aj všetkým účinkujúcim umelcom i duchovným z piatich kresťanských cirkví.

Brat vikár Mgr. Ján B. K. Lauko sa ekumenickému spoločenstvu prihovoril na základe slov z Písma sv. „Pridržajme sa neochvejne vyznania nádeje, lebo verný je ten, ktorý dal to zasľúbenie. A pozorujte sa vospolok, aby sme sa povzbudzovali k láske a dobrým skutkom. Neopúšťajme svoje zhromaždenia, ako niektorí majú vo zvyku, ale napomínajme sa, a to tým viac, čím viac vidíte, že sa blíži ten deň.“ (Žd 10,23-25)

Tento rok adventný večer na vysokej umeleckej úrovni obohatili duchovnou hudbou: Komorný orchester Musica Iuvenalis a sólista opery ŠD Marián Lukáč z Košíc, Ženský zbor Českého spolku v Košiciach, na klavíry sprevádzala Zuzana Žegleňová a dirigovali: Oľga Varínska a Igor Dohovič, vystúpil aj domáci cirkevný zbor Kwapka.

Zazneli spevy z „Antifonáru Arnošta z Pardubic (1364): Ejhle, Hospodin přijde; Jana Kampusa Vodňanského (1514-1557): Rorando coeli; z Jistebnického kancionála (1420): Danielis prophetia; od Jacoba Arcadelta (1514-1557): Ave Maria; od Jeana Sibeliusa: Andante Festivo; od Ignáza Reimanna (1820-1885): Kyrie z Missa pastoralis in C; od Eduarda Marhula (1877-1925): Credo z České mše vánoční; od Cesara Francka (1822-1890): Panis angelicus; od Wolfganga A. Mozarta (1756-1791): Ave verum.

Ján B. K. Lauko,
vikár z Košíc

Baluty ve Slaném

Začalo to tím, že Inka dostala knihu „Chudí v Lodži“ švédského spisovatele Steva Sem-Sandberga. Tahle kniha může sotva někoho nezaujmout. Celkem přesně se drží válečné kroniky ghetta Baluty v polském městě Lodž, ale události, samy o sobě hrozné, tu ještě zesiluje sugestivní literární podání. Když se jeli o pár měsíců později Inka s Jirkou a Jitka s Pavlem podívat na přelomu června a července do Ruska a na Ukrajinu, při zpáteční cestě se v Lodži zastavili. To už měla knihu přečtenou i Jitka. Možná právě kniha zbystřila jejich pozornost, takže v tomhle městě vnímali jaksi latentně zoufalou dnešní situaci – opilce na ulicích nebo ve venkovních bistrech, všude herny a prodej alkoholu, oprýskanost a šeď – ve spojení s děsivou minulostí. Jak potom říkala Jitka, bylo jim líto, že to neumějí nějak zachytit.

Jen o pár týdnů později jsme byli – slánská a kladenská náboženská obec – na táboře v Orlických horách. Zrovna v posledním čísle Českého zápasu byla krátká zpráva o tom, že v našem sboru v Dobrušce, jen pár kilometrů vzdáleném, je výstava o Balutech, především snímky našeho oblíbeného fotografa Karla Cudlína. To jsme si těžko mohli nechat ujít, i když přesunout skoro osmdesátihlavý dav, a zároveň sladit časové možnosti místní sestry farářky nebylo úplně snadné (ve skutečnosti jsme jí trochu zasáhli do programu, ale snášela to statečně). Ve velkém světlém sboru působily snímky dnešních Baluťanů obzvlášť truchlivě.

Část mládeže - oni dřívější návštěvníci Lodže - ovšem při prohlídce zjistila, že nejde o jednorázovou výstavu, ale o putovní projekt Vzdělávacího a kulturního centra Židovského muzea „Zpráva o Lodži“, jehož součástí je i film „Ghetto jménem Baluty“. A tak se rozhodli, že tuhle výstavu potřebujeme i ve Slaném. Dojednali zapůjčení s Židovským muzeem, obstarali pěkné plakáty, naplánovali doprovodné akce, o nichž jsme dali vědět v místním tisku. Na vernisáži pak vyprávěli o své cestě; přijel i pan Karel Cudlín, který zas líčil neuvěřitelné „náhody“ při vzniku fotografií i celého projektu (my ale víme, že náhody organizuje Pán Bůh), a přišlo dost lidí, které jsme ještě nikdy neviděli. Za pár dní se na výstavu přišla podívat celá školní třída – a ta o ní zas napsala do Slánské radnice. Další neděli jsme promítali film „Ghetto jménem Baluty“, který byl vlastně spouštěcím impulzem celého projektu. Film má dvě časové vrstvy: vzpomínky několika českých Židů, kteří Balutami prošli, a rozhovory s dnešními obyvateli téhle lodžské čtvrti. Jakési zoufalství, patrné z fotografií, je tu ještě zřejmější: u těch, kteří prožívají bezvýchodnost své situace, i u těch, kteří ji zahánějí rasistickými řečmi. O týden později jsme uspořádali besedu o fenoménu židovského ghetta v evropské historii, kterou vedla profesorka dějepisu na slánském gymnáziu. Není zrovna případné říkat, že šlo o krásnou akci, ale zaryla se každému pod kůži. Rozhodně vám doporučujeme, abyste ji také podnikli.

Zuzana Jurková

Zprávy

K výročí vzniku církve

Zveme všechny členy církve na slavnostní bohoslužbu u příležitosti 93. výročí vzniku Církve československé husitské, která se bude konat 6. ledna od 15 h v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze za účasti patriarchy a biskupského sboru.
Kázáním poslouží olomoucká biskupka Jana Šilerová.

(red)

Pozvání k modlitbám

Zveme všechny členy naší církve i její sympatizanty k intenzivním modlitbám za církev. Kromě osobních modliteb ve svých domovech se v Praze bude konat každý měsíc pravidelné modlitební setkání za naši církev. Vždy druhé úterý v měsíci od 18 do 19 hodin v zasedací síni úřadu ústřední rady v Praze–Dejvicích. První modlitební setkání se uskuteční v úterý 8. ledna a povede ho pražský vikář Mgr. Daniel Majer. Srdečně zveme všechny, pro které je toto místo i čas dostupné. Zároveň vyzýváme k podobným setkáním věřících i v dalších městech nebo alespoň k připojení se k modlitbě „na dálku“ z vašich domovů.

(red)

Bohoslužba za jednotu

Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická a Římskokatolická církev zvou na Ekumenickou bohoslužbu za jednotu křesťanů, která se uskuteční dne 17. ledna od 18 hodin v Husově sboru v Chlumci nad Cidlinou, Klicperovo nám. 75.

Rostislav Kotrč

Představení pro děti

Milé děti, zveme vás 6. ledna od 17 hodin do velkého sálu vršovického divadla Mana na představení Ententýky - hravé básničky, písně a pohádky českých autorů v novém nastudování pro poetickou kavárnu Viola.

(red)

Koncert v Maně

Legenda české folkové scény - skupina Spirituál kvintet odehraje svůj pražský zimní koncert v komorním prostředí vršovického divadla Mana 23. ledna v 19 hodin. Přijďte si poslechnout nejenom písně důvěrně známé a časem prověřené, ale i ty, které skupina, jež před třemi lety vstoupila do dalšího půlstoletí své existence, hraje nově – se stejnou radostí a elánem.

(red)

Pozvánka na seminář

Dovoluji si pozvat všechny zájemce o liturgický zpěv na 13. a 14. seminář liturgického zpěvu.
* 13. seminář se bude konat v pátek 18. ledna od 12.30 do 16.30 hodin
* 14. seminář se bude konat v pátek 8. února od 12.30 do 16.30 hodin

Oba semináře probíhají v prostorách Církevní husitské základní umělecké školy Harmonie v Praze 6 - Dejvicích, Bílá 1. Účastnický poplatek je dobrovolný! Svou účast prosím potvrďte sms na tel.: 603 309 363. Do zprávy napište jméno a příjmení.

Marek Vávra
umělecký ředitel Církevní husitské ZUŠ Harmonie, o.p.s.

Tříkrálová besídka

V sobotu 5. ledna od 16 hodin se ve Sboru dr. Karla Farského v Semilech (Nádražní 389) koná tříkrálová dětská besídka - rozloučení s dobou vánoční.
Pobožnost pro děti s pásmem básniček a koledami v podání Evy a Kamila Farských, společné posezení s dětmi, jejich rodiči i prarodiči.

(red)

E-mailové schránky

Vážení duchovní,
rádi bychom vás informovali o tom, že před časem byly pro všechny zaměstnance církve zřízeny e-mailové schránky ve tvaru jmeno.prijmeni@ccsh.cz. Mnozí z vás však tyto schránky aktivně nevyužíváte – ať již proto, že máte jiné, nebo o jejich existenci nevíte. Může se však stát, že do nich chodí pošta, o které nevíte.
Obracíme se na vás s výzvou, abyste se rozhodli, zda tyto schránky chcete využívat – jejich výhoda spočívá v tom, že i ten, kdo nezná vaši e-mailovou adresu, vám může v rámci tohoto jednotného systému poslat zprávu, a dále že v rámci celé církve nemůže docházet ke ztrácení e-mailové pošty, protože je rozesílána v rámci jednoho systému. Samozřejmě je možné jednoduchým způsobem zařídit přesměrování pošty z této adresy /@ccsh.cz/ na adresu, kterou vy užíváte, nebo schránku úplně zrušit.
Své rozhodnutí, prosím, oznamte nejpozději do konce února správci sítě panu Ježkovi na adresu josef.jezek@ccsh.cz. Můžete s ním zároveň domluvit i případné přesměrování pošty. Po tomto datu budou zrušeny veškeré schránky ve tvaru jmeno.prijmeni@ccsh.cz, které nejsou využívány. Děkujeme za pochopení.

(úr)

Přednáška o Izraeli

Zveme na přednášku do Židovského muzea v Praze (Maiselova 15): *Izrael před volbami*.
Kam kráčí dnešní Izrael? Jak se jednotlivé politické proudy v Izraeli staví k otázkám jako je budoucnost mírového procesu po hlasování v OSN o přijetí Palestiny jako nečlenského státu, k íránskému jadernému programu či k pokračující politice výstavby osad na Západním břehu a ve východním Jeruzalémě? Jak se Izrael vyrovnává se zhoršující se socio-ekonomickou situací a se stále rostoucí propastí mezi většinovou společností a ultraortodoxními Izraelci? Jak mohou lednové volby v Izraeli ovlivnit současnou velmi nestabilní situaci na Blízkém východě a jaký dopad má současné dění v regionu na politiku v Izraeli?
Tyto a jiné otázky se ve své přednášce 9. ledna v 18 hodin pokusí zodpovědět Irena Kalhousová, specialistka na politickou situaci na Blízkém východě.

(red)

Pro děti a mládež

Dvanáctiletý Ježíš

J	B	Y	Y	K	Z	Á	T	O	E	L	U
H	E	C	D	R	S	A	V	Č	M	A	Č
Ů	C	R	S	Í	D	I	I	I	T	L	I
B	O	Y	U	E	N	D	A	S	D	C	T
O	N	Ý	L	Z	O	Z	E	K	Í	Ú	E
B	O	H	N	R	A	C	U	N	T	B	L
Y	K	T	Á	V	S	L	T	B	V	A	É
Č	I	O	V	H	U	U	É	CH	Í	Ě	M
E	L	I	R	L	O	I	M	M	U	Ř	C
J	E	D	A	P	K	R	Á	S	A	D	P
E	V	O	T	E	C	N	R	O	Z	U	M
M	T	S	O	K	Z	Ú	CH	O	L	Ě	T

Bůh
cesta
duch
hledat
chrám
Jeruzalém
krása
matka
návrat
obyčej
otázky
Otec
poutníci
příbuzní
rodiče
rozum
srdce
svátky
syn
tělo
učitelé
údiv
úzkost
věc
Velikonoce
známí

(Řešení z minulého čísla: Jsi požehnaná.)

Jana Krajčiříková

Z ekumeny

Věrozvěsti budou mít nakonec na slovenské eurominci svatozáře

Cyril a Metoděj budou mít na slovenské dvoueurové minci nakonec přece jen svatozář. Pod tlakem veřejnosti tak bankovní rada Slovenské národní banky (SNB) změnila původní rozhodnutí, že Slovensko dodrží náboženskou neutralitu EU a přepracuje návrh mince, kterou má vyrazit a pustit do oběhu k 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů na Velkou Moravu. Proti rozhodnutí odstranit na doporučení evropských institucí z mince kříž a svatozáře se na Slovensku strhla vlna společenského odporu. Bankovní rada SNB schválila tedy původní design dvoueurové mince i s rizikem, že Řecko a Francie podobu mince kvůli náboženským symbolům ve schvalovacím procesu odmítnou pro používání v eurozóně. Podle europoslankyně Anny Záborské právě tyto dva státy s návrhem nesouhlasily.

Podle Křesťan dnes

Křesťané jsou podle průzkumu nejpočetnější náboženskou skupinou

Křesťané tvoří nejpočetnější náboženskou komunitu ve světě následovaní muslimy, hinduisty a buddhisty. Oznámila to ve Washingtonu americká výzkumná společnost Pew Research Center. Podle její studie založené na 2500 dílčích průzkumech ve víc než 230 zemích se na světě ke křesťanství hlásí 2,2 miliardy lidí.
Některé z náboženství podle výzkumu vyznává 84 procent obyvatel zeměkoule. Křesťané tvoří 32 procent, muslimové 23 procent (1,6 miliardy věřících), hinduisté 15 procent (jedna miliarda), buddhisté sedm procent (půl miliardy) a židé 0,2 procenta (14 milionů věřících). Na 400 milionů lidí vyznává některá z menších náboženství, zejména na americkém kontinentu, v Číně a v Austrálii.
Lidé bez vyznání tvoří 16 procent světové populace, je jich 1,1 miliardy. Skutečnost, že se nehlásí k oficiálním náboženstvím, podle amerických výzkumníků neznamená, že jejich život postrádá duchovní rozměr a víru. Dvě třetiny muslimů žije v soustředěných společenstvích v Indonésii, Indii a Pákistánu. Křesťané jsou rozptýlenější, zhruba stejný počet jich žije v Evropě, Latinské Americe a subsaharské Africe. Největší křesťanská společenství jsou v USA, Brazílii a Mexiku. Pokud jde o židovské náboženství, 44 procent jeho vyznavačů žije v USA, čtyři procenta v Izraeli.
Průměrný věk muslimů je podle studie 23 let a hinduistů 26 let. Obě skupiny jsou pod celosvětovým věkovým průměrem, který je 28 let. Všechny ostatní náboženské skupiny jsou starší, průměrnému křesťanovi je 30 let, věřícímu židovi 36 let.

podle ČTK

V Rusku podle nezávislého výzkumu během tří let přibylo muslimů a ubylo pravoslavných

V Rusku s více než 140 miliony obyvatel se zvyšuje počet muslimů, pravoslavných křesťanů naopak ubývá. Vyplývá to z průzkumu nezávislého střediska Levada.
Statistici porovnávali data s rokem 2009 a od té doby klesl počet pravoslavných o šest procent na 74 procenta. Muslimská náboženská komunita naopak vzrostla, a to o tři procenta na dnešních sedm procent. Žádné jiné náboženství v Rusku nepřesahuje procento věřících.
Oproti tři roky starému průzkumu také vzrostl počet těch, kteří se nepřikláněji k žádnému z existujících náboženství, je jich plných deset procent. Za ateisty se označuje pouze pět procent obyvatel Ruska.

podle ČTK

Francouzská vláda chce dohlížet nad náboženskými komunitami kvůli prevenci "náboženských patologií"

Obhájci náboženské svobody v Evropě vyjádřili znepokojení nad úmyslem socialistické vlády ve Francii monitorovat náboženský extremismus v této zemi. Týká se návrhu vytvořit Národní observatorium laicity, které by mělo sledovat komunity křesťanů, židů a muslimů z hlediska eventuálního rozsévání "náboženských patologií". Francouzský ministr vnitra Manuel Falls upřesnil, že na mušce této nové instituce se ocitnou radikální hnutí, včetně lefébvristů a ultraortodoxních židů. Hlásání pohledů, které budou tímto úřadem uznány za patologické, by mohlo vést dokonce k vyhoštění.
Organizace obrany lidských práv upozorňuje, že samotná myšlenka Národního observatoria laicity klade na pranýř náboženské komunity a odporuje svobodě slova. "Nelze připustit, aby monitorování extrémního jednání jednotlivců vedlo k ostrakizování a umlčování celých komunit, které nevyznávají politickou korektnost," řekl představitel španělské organizace HazteOir, Ignacio Arsuaga. Jako příklad uvedl nebezpečí, že římskokatolické pohledy na téma manželství budou označeny za pokusy podněcovat k násilí. Nevedlo by to nakonec k tomu, že v tolerantní společnosti budou jedinou netolerovatelnou věcí právě římskokatolické pohledy? – ptá se jiná aktivistka za náboženskou svobodu, Teresa Garcia-Noblejos. Francouzský deník La Croix aktuálně uvedl, že francouzská vláda uvažuje o vypovězení dohody se Svatým stolcem z roku 2008 týkající se státního uznání univerzitních diplomů církevních škol.

RaVat

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9